

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De triplici Irresignatione, & vt nos iterùm atque iterùm relinquere, & abnegandi studium ac propositum identidem renouare debeamus, donec in Christum perfectè transformemur: & de vera paupertate ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Desiderium
cuique suum
quo intendē-
dum.

quisque arcum desiderij, quantum maximè pos-
set intendere deberet, quò nullum adeò breui-
tèpus abscederet, quin perfectius Deo potire-
tur. Veris nanque animi desiderijs Devs per-
ennem reddet vicem, etiamsi quod appetit, non
consequatur in hoc seculo, omnemq; tepidam
& negligentem conuersationem ac vitam il-
lius iuxta supremum illud iudicabit, ad quod
vnquam pertigerit in vita sua. Vnde tamen
quispiam se non sentiat sublimem perfectio-
nis gradum apprehendisse, non despondeat
animum, sed quantum potest, totis eam viri-
bus assequi conetur. Quòd si nè tam quidem
ad optatam valeat perfectionem pertingere,
hoc tantum curet, vt eam ex corde diligit, &
votis omnibus ad eam adspiret. Præster no-
bis omnipotens Devs vt ad eam, vnde ser-
monem habuimus, perfectionem feliciter om-
nes euolemus. Amen.

*De triplici Irresignatione, & vt nos iterum at que ite-
rum relinquere, & abnegandi studium ac pro-
positum identidem renouare debeamus,
donec in Christum perfectè transfor-
memur: & de vera paupertate
spiritus.*

SERMO IV.

Iterum relinquo Mundum, & vado ad
Patrem. Ioan. 16.

Omnes Redemptoris nostri conatus, labo-
res, studia, doctrinæ & exempla eò tendebant
dilectissimi, vt charissimos amicos & discipu-
los

los suos, intro perduceret in purū animæ fundum, & in ipsam lucē veritatis. Cernens autem vsquæ ad illos soli exteriori homini suo affectos, deditos & intentos, vt illud verum bonū consequi non possent, corpoream presentiam suā illis subtrahere cōpulsus est. Quid est hoc? Prorsus facessant nunc glossę omnes, & cuncta excusationum velamina. Si aeterna Sapiētia vingenitus filius Dēi Patris, discipulis suis impedimento fuit, citra ambiguitatem nulla in terris creatura est, quæ non impediatur, quæcunque demum sit illa, quocunque vocetur nomine, qualicunque habitu tegatur. Itaq; omnes omninō instabiles ac mortales creaturas relinquere, & ex animo remouere oportebit, si præstantissimum bonum illud, quod ipse Deus est, percipere volumus. Est autem triplex inuenire hominum genus. Quidam abscedunt, Alij progrediuntur, Postremi ingrediuntur. Primi sunt incipientes, Alij proficientes: Tertij, perfecti. Cum igitur quispiam rectius viuere instituit, & confert sese ad seruiendum Deo, diligenter ac strenuē omnes animæ suæ latebras & angulos perscrutabitur, si quid vsq; reperire queat, quod inordinata cum delectatione vel possiderit, vel etiam num possideat: aut certe num aliqua mortalis creatura quædam in ipso angulum occupet. Quicquid autem eiusmodi inueniat, mox inde prostrigabit. Idverd cū primis est necessariū, haud secus quam pueris scholasticis rectē instituendis prima elementa, seu ipsum ALPHABETVM. Et licet non statim in ipso exordio pro voto cūctis succedant, nō si agatur animo, nec immodicē perturbetur: tantū

perfe-

Corporea
presētia quid
quibus facessat
negotij.

Triples ho-
minum ge-
nus.

Perfectionis
iter aggredi-
enti quid a-
gendum.

OTW
40

perfereret. Ita namque & pueris in ludo lit-
 rario iterum atque iterum immò toties dictum
 vna prælegitur, donec eam perfectè teneant.
 Sic & ipse iterùm atque iterùm, iterumque se
 deseret & abnegabit, dicens: *Iterum relinquitur*
Mundum, hoc est, caduca omnia. Mane euigilans,
 statim ante omnia oculos suos leuabit ad De-
 um, sic eum alloquens: Eia charissimum &
 summum bonum meum Domine Deus meus,
 en iterum pro tui amore & me & omnia re-
 linquere incipiam. Sicq; vel millies per diem,
 si toties sese inuenerit, rursus seipsū exire &
 relinquere proponet. In hac abnegatione, tota
 perfectionis summa consistit: sine qua nemo
 proficere valebit, quoquo se verterit. Inde est,
 quod complures posteaquam DEO vel qua-
 draginta annis seruiērunt, & multa bona fe-
 cēre opera, in extremis tam sunt remoti à vera
 perfectione, vt erant in principio: quomodo
 modum de populo illo duræ cervicis filijs Is-
 rael legitur, qui cum multis annis immenso
 cum labore ac ærumna multiplici per deser-
 tum ambulāssent, vbi ad solitudinis extrema
 peruentum fuit, rursus ad eremi interiora, vnde
 venerant, regressi sunt. Et quis dicere suffi-
 ciat, quantum operę & impedij, quantum tem-
 poris plerique miserè absumant, qui non sibi
 tantum, verùm etiam alijs, bonæ & sanctæ vi-
 tæ, & ad summam pertigisse perfectionem vi-
 deantur, cum tamen in eodem versentur gra-
 du, vnde inchoārunt? Sicut autem hoc abnega-
 tionis studium in principio ante omnia maxi-
 mè necessarium est, ita & vsque in finem in eo
 perseuerandum est. Nemo enim toties sese de-
 serit,

SOAR. 16.

Abnegatio o-
ptima quæ.

Num. 32.

In bene cœ-
pti per eue-
randum.

ferit, quin aliquid semper reliquum sit, in quo
deserere & mortificare se debeat. Quapropter
eos errare constat, qui se in hac vita ad tantam
sui abnegationem perungere posse arbitran-
tur, vt deinceps nihil superfit, in quo illos o-
porteat mortificari & sese relinquere. Nam
quo quis altius proficit, eò sublimius & stricti⁹
sese relinquere habet. Porro quosdam inueni-
re est, qui posteaquam se reliquerunt, iterum
nequiter siue callidè ius sibi vsurpent in seip-
sos. Alij id bestialiter faciunt, alij diabolicè in-
star Luciferi. Quod ad primos attinet, qui ne-
quiter sese resumunt, sciendum est, naturam,
cum mirum in modum versipellis sit, occultè
admodum seipsam spectare & aucupari in om-
nibus. Itaque isti naturæ suæ dediti, vbi aliquid
perperam admittunt, hoc aut alijs sese modis
excusant: Pia animi intentione id feci, satisque
veri se nôrunt, pluraq; suæ immortificationi
prætexunt vela, & ipso DEO sapientiores esse
moliuntur. Arqui vt auri lamina oculis im-
posita, non minùs impedit visum, quam ferri: i-
ta & Mortalibus omnibus vitæ huius creaturis
quantumcunq; nobiles sint, vel qualiquali in-
tentione retineantur, profus renuntiandum
est, omni calua excusatione posthabita. Quid
verò de illis dicendum est, qui cum in sanctis
vivant Sodalitatibus, tam nihil habent veræ
renovationis, vt pro codice vno, aut alia re vi-
lissima vel negata vel ablata, canum furentiū
more latent, murmurentq;: cum tamen Mo-
nastici professor instituti, merito vsque adeò
debeat esse resignatus, vt in vnam casus maxil-
lam, alteram placido possit animo offerre: &
quicq;

I.

OTW

45

Comparatio
perspicua.

Matth. 7.

quicquid illi acciderit, eadem semper animi tranquillitatem & pectoris pacem recinat. Nonne ipsi Domino Saluatori palam obijebatur, quod seductor, quod homo vorax & demoniaeus esset? Et tamen tacuit, & omnia benignè tulit. In Vitis patrum quidam suum

Matt. 11. & 27.
Ioan. 7. & 8.
Paradigma.

terrogauit Magistrum, quibus modis vera proficit obtineri perfectio: Et ille iussit eum ad obsecrationum monumenta abire, eosque aliquod diu laudibus vehere, post maledictis & conuictijs insectari. Quod cum ille fecisset, domum reuersus seni narrasset, mortuos neque laudum vituperio moros fuisse, ait senex: Tu quoque fac similiter. Nouerat enim sanctus Pater

Ioan. 16.

Dominum electis suis omnibus longè antè prædixisse, in Mũdo eos pressuram habituros, in ipso verò pacem. Alij bestialiter se resumunt.

II.

Nemo existimet me hinc de illis dicere, qui tanquam iumenta sponte volutantur in stercorebus vitiorum suorum: sed de illis potius, qui summum & præstantissimum bonum in se habent, est & dicitur Deus, modo quodam naturali appetunt. Sanè hominem rationis compotem opera sua absq; ratione vel irrationaliter, puta ex naturali propensione vel appetitu, inslar pecudum naturæ impulsam sequentium, agere non decet, sed ex voluntate & cum ratione in DEI laudem & ob DEI amorem: vt siue edat, siue bibat, siue dormiat, siue loquatur, siue cauceat, siue aliquid aliud faciat, qualecunq; id fuerit, naturæ affectu & propensione compellitur atq; calcatis, ex ratione & amore operetur, sic orando & cogitando: O Deus meus, amator meus, tibi, non mihi, comedo: tibi, non mihi, dormio;

dormio, viuo, patior: propter te, non propter me, relinquo omnia. Quidam professione Monachus, cum sublimis vite desiderio teneretur, quodam tempore in visione ductus est de Gymnasium quoddam, in quo erat frequens turba studiosorum qui diligentissime literis incumbere viderentur. Quos frater alloquens, ait: Insigne hoc gymnasiū est, charissimi, de quo mirra sapē aliorū relatu didici: sed dicite quæso, cui tandem scientiæ hic naueris operā. Respondit vnus ex illis: Nihil aliud hinc discimus, quā perfectē abnegare nos ipsos in omnibus. Tum ille frater: Prorsus, inquit, hinc manere statui & cubiculum mihi exedificare, etiamsi vel mille mortes obeundę sint. Et ille: Non, ait, ita facies: sed abi hinc quietus, certus quo minus feceris, & plus te abnegaueris ac deserueris, eo plus te futurum esse. Nimis prohdolor hodiē excaecati sunt homines, & multa facere volunt, varia quoq; instituunt ac moliuntur, perinde quasi Deum ipsum nutrire velint: & hæc omnia nō nisi ex seipsis, ex propria voluntate, cum vana sui complacentia, ex proprio sensu ac iudicio, & suapte natura. Sed hæc perfectiora nō sunt: nec tam nostris conatibus, quam nostri resignatione, mortificatione, perditione, abnegatione ad perfectionem perueniamus. Vnde

Paradigmā.

Quæ potissimum ad perfectionem veniatur. Gal 2.

quandiu vel vna sanguinis gutta in homine superest, necdū mortificata & edomita, adhuc vera illi perfectio deest. Quod enim Apostolus ait, *Vno autem iam non ego, viuit vero in me Christus*: ita accipiendum est, quandiu aliquid in homine vixerit, quod Deus non est, siue sit in homo, siue aliquid quodcunque tandiu

in

OTW
45

III.

Ita. 14.
Luc. 10.

Gen. 3.

in illo Deum necdum perfecte viuere. Tertium demum diabolicè se recipiunt instar Luciferi. Crearat Deus Luciferum, & excellentissimum donis ac præclarissima natura eum affecerat. Sed ingratus ille & superbus, ad seipsum cum vana sui complacentia reflexus, esse volebat liquid. At eodem momento tanquam fulgur cælo deturbatus & excussus, nihil effectus est. Primi quoque parentes nostri (non enim longius exempla petere necesse habemus) mirati ac præclare à Deo conditi & ordinati fuerunt. Accessit serpens, immodè diabolus in serpens obtulit pomum Eux, & ut ederet, versipellis simplicem inuitauit. Recusauit illa, ne formoreretur, & rediret in nihilum. At ille iniquus: Nequaquam, inquit, moriemini, sed eritis. Hoc verbum, ERITIS, ad eum illius naturam gratum ac plausibile fuit, ad eum ad aures cordis eius personuit, atque ita denique in ea radicem fixit, ut incunctanter nihil secum deliberans, pomum decerperet, & decerptum contra Domini sui præceptum manducaret. Inde nos omnes nihil effecti sumus: hæc causa perditionis omnium nostrum ad vltimum vsque hominem, à filijs in filios, & nepotes ac posteritatem eorum. Quisquis igitur esse vult, prius à seipso deficiat oportet. Hoc est enim salutis nostræ fundamentum, mortificare videlicet, abnegare, perdere, nihil pendere nos ipsos. Si ergo vis esse, quod non es, prius necesse est abneges, perdas, ac deficias ab eo quod est. Solum illud purissimum ac felicissimum bonum, quod est dicitur DEVS, in seipso est, intus manens in existenti essentia sua; estq; essentialis, immota,

tranquilla essentia, existens sibiipso. Non sic creatura, quæ non sibiipso, sed illi propter illum erunt. Ipse nanque & esse & operari est omnium rerum creaturarum, nos autem nihil nisi in illo. Eamobrem debemus singuli nosipso medullitè ac profundè abnegare & relinquere. Sed quàm profundè, inquis? Ausculta. Si lapis mitteretur in pelagus infinitæ profunditatis, haud dubiè semper caderet, quia nullum attingeret fundum. Ita ergò vnusquilibet Deum amans, in ipsum DEVM, qui fundum non habet, sese altissimè demerget, atque in illo fundabit, vt quicquid illi siue foris, siue intus acciderit, quamlibet etiam graue illud fuerit, siue afflictio, siue culpæ & defectus proprii, (in eos namq; haud rarè ob vtilitatem nostram Deus nos cadere permittit) siue aliud quodcunque, ita sit fixus in Deo, vt non solum non noceat, sed etiam profundius eum demergat in Deum, nec aliquid inde sentiat, moneatur aut contristetur in fundo suo: non seipsum aucupetur & spectet, sed solum DEVM in quem immersus est. Nam qui aliquid venatur extra DEVM, DEVM non quærit. Quid verò magis dignum, æquum & iustum est, quam vt in omnipotentem, summum, & longè dulcissimum Deum, totus hominis fauor, fundum, intentio feratur? Cui soli omnis gloria, cui iure tota voluntas atque fidelitas omnis præstanda est, ad eò vt nunquam nostrum priuatum commodum, nostram delectationem, nostri exaltationem, nostram mercedem captemus, sed ipsum solum, vt cum dilecto eius filio possimus ex sententia dicere: *Non quero gloriam meam, sed Patris mei,*

Humilitas
finem non
esse.

Lapsus qui
cur salutes.

Ioan. 8.

mei,

OTW
45

mei. Nam si quid aliud quærimus, malè nobis cum agitur, & adhuc multum deest nobis. Sed ut & vitrum quamlibet elegans, si vel tantulum habeat foramen, vt vix aciem vnus cuius capere possit, integrum non est: quantumcunque ruptura, vitri integritatem tollit. Quæso dilectissimi, non vos ista perturbent vobis ad cælestia regna aditus patet, etiam summam perfectiorem minimè pertingatis. In regno cælorum & pusilli & magni sunt: in terris alij gigantes & proceri, alij ita sunt debiles & infirmi, vt possint digito vno profecti: & tamen omnes homines sunt. Sic etiam hac in parte. Inter mille vix vnus perfectus inuenitur. Quidam tam perfectè se resignant, vt toto anno semel tantum quandam intra se irrefignationem sentiant. Tum verò medullitus ingemiscunt & dicunt: Heu me miserum, adhuc me ipsum comperio, iam sepelisse me credebam omnem animi irrefignationem. Ergone adhuc viuit? Alij in mense semel se inueniunt. Alij semel in hebdomada, alij semel in die. Alij denique sæpius per diem. Hi cum lacrymis cordis sui clamabunt ad Dominum, ac dicent: Eheu dulcissime Deus, quam malè mecum agit? quam infinita est miseria mea! Quid tandem ex me fiet, qui toties me ipsum comperio? Cerrè rursus incipiam, iterum atque iterum me relinquam. Iterum relinquo Mundum, denuò resumptis viribus me ipsum, quantum potero, resignabo. Toties enim nos ipsos mortificare, exire, deserere debemus, donec tandem resignati efficiamur. Sicut enim vna hirundo (vt dici solet) ver non efficit, sed

III.

Verè pauper
spiritu, quis.

Math 5.

Apophtheg-
ma illustre
Comitis il-
lustris Aquin.

quempiam Dei amicum & hominem bonum illis indigere, liberam ei facultatem praebeas tam liberè eis pro sua necessitate utendae ac si illius verè propriæ forent: idque illi minus cupias ac faueas, quam tibi ipsi. Tertio ut si illarum fortasse iacturam facias, ita in nimo fundo ac voluntate tranquillus & immotus perseueres, ac si eas nūquam habuisses. Hæc tria quisquis re vera & perfectè est assecutus, verè pauper spiritu est, etiam si vel augustum obtineat imperium: & absque dubio illius regnum cælorum, atque in extremi iudicii cum Christo iudice in sede iudiciaria residebit. Quotquot enim in præclarissimo verè pauperis statu decesserint, sententiam ferent omnes illos, qui huius beatissimæ paupertatis expertes fuerint. Notandum est autem, quod Dominus ait, *Beati pauperes spiritu*: non, rebus. Ille vero pauper est spiritu, quem nullæ re creatæ possident, nec ullæ terrenæ opes, quas possit adipisci, ita eum exantiant, quin desiderii sui semper extendat manum, & coram Deo frustratus, illius gratiam, largam eleemosynam, atque ipsum ad eum DEVM petat humiliter. Hæc est D. Thomæ sententia, si quis terrenas facultates ita habeat uti sunt habendæ, eam paupertatem quæ naturæ necessaria subministrat, expeditiorem præstantioremque esse, quam quæ singulis ea diebus ostiatim mendicare cogit. Si quidem quæ ad vitam sustentandam necessaria sunt, verè paupertati nihil derogant. Et qui ea habet, nihil illi necesse est aliunde conquirere: atque ita homo interior liberitatis se potest in Deum recipere, quando quidem curas & affectus

fectus omnes rerum labētium excedit. D. Bernard. sua tempestate nedum alijs quibuscunq; sed ipso etiam summo Pontifice fuit honoratior, quod tamen ille non pluris fecit, quam lutum platearum. Est memorabilis apud D. Thom. sententia, quam paucis subiungam: Si vis, inquit, exploratum habere, num quispiam magnæ & perfectæ vitæ sit, aduertere primò, nū ineptis & puerilibus verbis utatur. Secundo, vtrum honores ambiat, & contemni ac vilipendi recuset, nec id hilari ferat animo. Et si ita deprehenderit, quicquid agat, non eum putes esse perfectum: siquidem nullum habet veræ virtutis fundamentum. Nam quisquis perpeti non vult, non procul abest à ruina. Hanc spiritus paupertatem, sicut & cæteras virtutes omnes, beatissima Virgo MARIA perfectissimè obtinuit: & quicumq; eam in hoc imitari volet, quatuor sequentia diligenter obseruabit. Primum est, vt terrena omnia floccipèdat. Secundum, vt nulla prosperitate moueatur. In hoc enim cuncta, quæ vel cogitari vel accidere queant, profectus spiritualis detrimenta consistunt. Tertium, vt tristitia quæq; & omnia tam prospera quam aduersa contemnat, cunctaq; ex pijs Domini manibus accipiat grato animo, non autem ex hominibus, qui non nisi instrumentum sunt DEI, quo ille operatur. Quartum, vt Deum semper in animo gerat, illius suauissimam obseruet præsentiam, & in his beatissimam Dei Genetricem imitetur, quod & illi gratissimū, & ipsi vtilissimum est officium vel obsequium, quod illi præclaræ Virgini possit præstari: quæquam & alia pia officia illi grata & homini

S. Bernard. quantus ad huc viui honor.

Aliud Comitis Aquinatis apophthegma.

Quatuor quædam obseruanda.

I.

II.

III.

IV.

O 3

mini

OTW
45

mini salutaria sint. Præstet nobis omnipotens
 DEVS, vt exemplo beatissimæ DEI genitricis
 indefesso conatu nobis ipsos perpetim abnegare,
 mortificare, relinquere & exire studeamus.
 Amen.

AD LECTOREM.

*Has licet paucas tanti viri conciones hoc loco
 suimus, vt ex ijs conijciat pius Lector, quam
 lendum sit, reliquas hominum incuria intercidisse:
 cum tamen certissimum sit, egregium esse
 fuisse concionatorem, & sæpe ad populum summo
 cum laude & vtilitate declamasse. Porro reliquas
 eius sermones, epistolas ac lucubrationes, quæ
 Thauleri operibus habentur, Lector hinc inde in illis
 scriptis, offendet.*

D. HENRICI
 SVSONIS VIRI SANCTIS-
 SIMI, EPISTOLAE ALIQVOT
 PIAE AC ERVDITAE.

AD LECTOREM PRAEFATIO
uncula interpretis.

Multas nostrum Susonem Epistolas scripsisse
 dubium non est, sed has paucas solas habere
 licuit, quas tibi amice Lector candidè
 communicamus. Piae sunt ac eruditæ, & quæ
 non possunt sine magno fructu perlegi.